

15 April 1919.

No. 8.

24e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Alhoewel de vijgeboom niet bloeien zal en er geene vrucht aan den wijnstok zijn zal, dat het werk des olijfbooms liegen zal en de velden geene spijs voortbrengen, dat men de kudde ult de kool afscheuren zal en dat er geen rund in de stallingen wezen zal; zoo zal ik nochtans in den Heere van vreugde opspringen, ik zal mij verheugen in den God mijns heils.
Habakuk.

DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN.

(Mormonen).

II.

Zouden de voorstellingen omtrent het „leven der Mormonen”, zooals door redenaars, schrijvers en lasterlijke bioscoopfilmen worden gegeven, met het doel wereldsche winst te verkrijgen, van evenveel waarde geacht kunnen worden als de vrijwillige verklaringen van eerlijke medemenschen, die dit leven werkelijk kennen?

Als toevoeging aan de feiten, in een vorig nummer vermeld, door S. Brooks in de *Daily Dispatch*, van Manchester, Engeland, Dr. J. R. Kirk, een onderwijzer van Missouri enz., geven wij hier eenige getuigenissen van medemenschen, die zeer van nabij bekend waren met het leven der „Mormonen” — allen niet-„Mormonen”.

Hon. J. F. Wilson, Congresman van Arizona, zeide voor het House Committee on Territories, het volgende:

„Er is gezegd geworden dat de „Mormonen” voor ons in Arizona een grooten last zijn, en dat het „Mormoonsche” volk gevaarlijk is voor de maatschappij. Hoe verder de menschen verwijderd zijn van dit volk, des te meer schijnen ze te weten over de „Mormonen”. Er zijn menschen, die nooit over de Mississippi-rivier geweest zijn, die nooit de westelijke lucht ingeademd hebben, noch ooit een „Mormoonsche” nederzetting of gemeenschap gezien hebben en zij denken dat de naam datgene aanduidt waarvan zij hen beschuldigen, en spreken vergezochte vermoedens uit en door eenzijdige informatiën voorgelicht, maken zij bovengenoemde bewering, zonder te weten of zij waar is, ja dan neen.

Zij (de Mormonen) zijn menschen, die zich uitsluitend met hunne eigene zaken bezighouden; zij blijven tehuis, bebouwen het land, zij

dienen God volgens de ingeving van hun geweten, zij betalen hunne schulden en spreken de waarheid.

Ik wensch te zeggen, Mr. Chairman en Heeren van het Comité, dat ik mijn meening omtrent het Mormoonsche volk verkreeg buiten mijn wil en zonder dat ik er naar zocht. Ik geloofde het tegenovergestelde. Ik was juist zoo fijngevoelig als sommigen van de menschen, hier in het verre Westen, die tegen hen waren. Maar sinds ik het tegendeel weet van hetgeen ik eerst als waarheid beschouwde, moet ik, ten voordeele van dit volk, de feiten toegeven die ik vermeldde; en dit is de rede, waarom ik hen verdedigd heb, hier en elders, en dit zal ik blijven doen, al zoude de zon haar licht niet meer geven.'

The Patriarch, uitgegeven in Seattle, Washington, maakt melding van de aankomst der vertegenwoordigers van Utah voor het Trans-Mississippi Congres, in 1903 in die plaats gehouden. Zij schrijft het volgende over hen:

Wij hadden het genoeg deze week de Mormoonsche afgevaardigden van Utah te ontmoeten, bestaande uit 15 leden. Deze Amerikaansche vertegenwoordigers, tezamen met hunne vrouwen en dochters, maakten een indruk ten goede op het gemoed van zedelijk hoogstaanden en wekten eene ongewone belangstelling op, daar waar zij, met hunne deugdzame levenswijze in de tegenwoordigheid kwamen eener zedellooze wereld, vervuld met ondeugd, onkunde, vooroordeel en goddeloosheid, wier eenig doel slechts is, dit God-vreemde volk te verlagen tot op hetzelfde peil, waarop zij zich bevinden. Het is maar al te waar wat een dichter eenmaal zeide: „Ellende zoekt gezelschap”.

In mijn jonge jaren was mijn gemoed vervuld met afkeer tegen dit deugdzame volk, maar de bewijzen, gedurende een kwart-eeuw verkregen, noodzaakten mij mijne dwaling te erkennen. Ik ben geheel en al van gedachten veranderd!

„Een wijs man verandert soms van gedachten, maar een dwaas nooit,” zegt het spreekwoord. „Clayson zijt ge een Mormoon geworden?” „Nee, mijn vriend, ik ben niet goed genoeg om een Mormoon te zijn”.

Ex-Gouverneur De Forest Richards, van Wyoming, zegt in de *Deseret News*, van Maart 1904:

Kort geleden heb ik een bezoek gebracht aan de Mormoonsche nederzettingen in de „Big Horn Basin”. Ik heb bij hun gegeten en geslapen, en luisterde naar de ongekunstelde, eenvoudige en nette wijze, waarop zij het Evangelie predikten in hunne samenkomsten; ik heb aan hunne haardsteden gezeten en geluisterd naar de lofzangen, waarmede vader, moeder en kinderen God verheerlijkten. of naar de gebeden, die zij opzonden tot den Allerhoogste; wanneer ik iemand zou hooren zeggen, dat het Mormonisme een bedreiging voor het Amerikaansche Gouvernement, of een vernedering voor het Ameri-

kaansche vaderland is, zou ik hem voor een ellendigen weetniet of een gemeenen leugenaar houden." Hij voegt er bij dat er in Wyoming maar weinigen waren, die zoo goed waren als de Mormonen, en niemand die beter was. Zij zijn eerlijk en ijverig. Hun woord doen zij altijd gestand, en over het geheel zijn zij de beste kolonisten, die hij ooit gezien heeft in de Vereenigde Staten.

De gezaghebbende Amerikaansche geschiedschrijver H. H. Bancroft geeft ons het volgende in zijn geschiedenis van Utah:

„Voordat wij trachten de Mormonen te verbeteren zou het beter zijn, dat het congres der Vereenigde Staten eene poging aanwendde, om het niet-Mormoonsche gedeelte der bevolking van Utah te veredelen. Ten tijde toen de Edmund wet was aangenomen in 1882, werden er bordeelen, speelhuizen en kroegen door andersdenkenden gesticht. Tweehonderd van de twee honderd-en-vijftig steden en dorpen hadden tezamen nog niet één enkele straf-inrichting.

Totdat andere secten zich vestigden in Utah, werd zelden in de straten of woningen een vervloeking gehoord. Er waren geen baantjesjagers of lediggangers, er was geen prostitutie, noch ontucht. De Mormonen waren een volk, dat als uitzondering vrij van die ondeugden was. Zij waren een der meeste nijvere, eenvoudige en voorspoedige volken der wereld”.

De Statistieken, in Utah uitgegeven, bevestigen de bovenstaande getuigenissen. De geboorten onder de Heiligen der Laatste Dagen zijn 38 per duizend tegen 32 bij andersdenkenden, sterfgevallen 8.5 tegen 17 per duizend.

Vertaald door TEDA KWANT.

Liefde, die de kennis te boven gaat.

Valsche leerstellingen zijn dikwijls oorzaak geweest, dat bij vele menschen het idee heeft post gevat, dat God hen niet liefheeft, vooral wanneer zij zichzelf bewust zijn, dat zij overtreders van Zijne wetten zijn. In vele gevallen waren zelfs de ouders hier oorzaak van, die de kinderen steeds voorhielden, wanneer zij iets verkeerd deden dat God hen niet kon liefhebben. Toch is dit niet volgens de schriften. Ouders leeren hun kinderen niet, dat wanneer de laatsten zondigen, de eerstgenoemden hen zullen haten. De verkeerde daden van het kind veranderen hunne liefde niet in haat; indien dit het geval was hadden zij hunne liefde menigmaal te wijzigen. Omdat het kind onwillig of in zeker opzicht ongehoorzaam was, stoot een ouder het niet van zich af, alsof het niet tot de familie behoorde. Neen, het is nóg zijn kind en nog steeds — misschien nog meer — heeft hij het lief. En zoo, wanneer een mensch God verlaten heeft, volgt daar nog niet uit, dat Hij hem haat. Het is de zonde welke door God gehaat

wordt en niet met den minsten schijn van toegevendheid door Hem beschouwd kan worden.

De reden, waarom vele menschen denken dat God hen niet liefheeft, is te vinden in het feit, dat zij de Goddelijke liefde afmeten volgens hun eigen bekrompen maatstaf en van hun eigen standpunt gezien, Over het algemeen hebben wij de menschen lief zoolang als wij hen onze liefde waardig achten; achten wij hen onwaardig, dan is het meestal uit met onze liefde. Zoo is het echter niet met God. Er is een hemelsbreed verschil tusschen goddelijke en menschelijke liefde.

In Efeziërs 3:18 wordt gesproken over de breedte, de lengte, de diepte en de hoogte van de liefde Gods. Velen onzer denken op dit gebied wat wetenschap opgedaan te hebben, maar als jaar na jaar voorbijgegaan zal zijn, zullen wij nog moeten bekennen o, zoo weinig van die liefde begrepen te hebben. Columbus ontdekte Amerika, maar wat wist hij van de groote meren, rivieren en wouden, van de bergen en valleïen die er zich in bevonden? Hij stierf zonder veel kennis daaromtrent opgedaan te hebben.

Zoo hebben velen iets ontdekt van de goddelijke liefde; maar er zijn hoogten, diepten en breedten, waarmede zij volkomen onbekend zijn. Die liefde is als een grooten oceaan; en het vereischt een indringen, in die liefde, een bekendworden met de diepte en breedte, met de uitgestrektheid van die oceaan, om er in waarheid iets van te kunnen beseffen. Van een Roomsche Katholieke Aartsbisschop van Parijs wordt verteld, dat toen hij in de gevangenis was geworpen en veroordeeld om doodgeschoten te worden, hij juist vóór hij werd weggevoerd om te sterven, bemerkte dat het venster in zijn cel in den vorm van een kruis was. Aan het bovineind van het kruis schreef hij „hoogte,” aan den voet „diepte” en aan het eind van beide armen „lengte.” Hij verstond, dat het kruis van Golgotha getuigde van de eigenschappen der goddelijke liefde.

Wanneer wij de goddelijke liefde willen leeren kennen, laat ons dan gaan tot den Calvarie-berg. Kunnen wij dat tooneel aanschouwen en dan nog zeggen dat God ons niet liefheeft? Dat kruis spreekt van de liefde van God. Grooter liefde werd nooit geleerd dan die ons daar door het kruis getoond wordt. Wat spoorde den Vader aan Zijn Eeniggeboren Zoon op te offeren? Wat gaf Christus kracht den gruwelijken kruisdood te sterven? Was het niet de liefde tot den mensch? „Niemand heeft meerder liefde dan deze, dat iemand zijn leven zette voor zijne vrienden,” maar Christus lag zijn leven neer voor zijne vijanden. Hij stierf voor hen, die Hem haatten, met een bede op de lippen voor Zijn moordenaars. Toen men Hem op laaghartige wijze bespote, wat zeide Hij? „Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen!” Dát was liefde. Hij gebodt het hemelvuur niet om hen te verteeren; niets dan liefde was er in Zijn hart.

Als we de schriften willen onderzoeken, zullen wij ook opmerken dat God's liefde onveranderlijk is. Velen die ons eenmaal hebben liefgehad, zijn kouder geworden in hunne gevoelens en in sommige gevallen is hunne liefde zelfs tot haat veranderd. Niet aldus met God. Van Jezus is geschreven, toen Hij zich voorbereidde voor Zijn tocht naar het kruis, „alzo Hij de zijnen die in de wereld waren, liefgehad heeft, zoo heeft Hij ze liefgehad tot het einde.” (Joh. 13: 1.) Hij wist dat één van Zijn discipelen hem verraden zou. Toch had Hij Judas lief. Hij wist dat een ander discipel hem verloochenen zou en zweren dat hij Hem nooit gekend had en toch had Hij Petrus lief. Het was de liefde welke Christus voor Petrus gevoelde, die hem het hart deed breken en hem vol berouw aan de voeten des Heeren terugbracht. Die jaren lang was de Heere met Zijne discipelen geweest, trachtende hen deze liefde te leeren, niet alleen door Zijn leven en Zijn woorden, maar ook door Zijn werken; en in den nacht des verraads nam Hij een waterbekken, omgordde zich met een linnen doek, nam de plaats in van een slaaf en wiesch hunne voeten; Hij wenschte hen te overtuigen van Zijn onveranderlijke liefde.

Een schoon hoofdstuk in betrekking tot ons onderwerp is Joh. 14 en is wel waard telkens herlezen te worden. Als de Heere Zijn hart voor Zijn discipelen uitstort, zegt Hij: „In dien dag zult gij bekennen dat Ik in mijnen Vader ben, en gij in Mij, en Ik in u. Die mijne geboden heeft en ze bewaard, die is het die Mij liefheeft; en die Mij liefheeft, zal van mijnen Vader geliefd worden”. (Joh. 14: 20 en 21.) En Jezus geeft nog verder getuigenis van de groote liefde, welke de Eeuwige Vader gevoeld voor hen, die Zijne geboden onderhouden. „Zoo iemand Mij liefheeft, die zal mijn woord bewaren; en mijn Vader zal hem liefhebben, en wij zullen tot hem komen en zullen woning bij hem maken”, (vers 23.) Is er grooter zegening denkbaar, dan dat de Vader en de Zoon met hem zullen wonen. We zijn niet in staat de omvang van deze liefde ten volle te beseffen.

Een andere beteekenisvolle schriftuurplaats is Joh. 17: 23. „Ik in hen, en Gij in Mij; opdat zij volmaakt zijn in één, en opdat de wereld bekenne dat Gij Mij gezonden hebt, en hen liefgehad hebt gelijk Gij Mij liefgehad hebt.” Dit is een van de merkwaardigste uitdrukkingen, welke ooit van de lippen van Jezus kwamen. Er is geen reden, waarom de Vader Hem niet zou liefhebben. Hij was gehoorzaam tot den dood; Hij overtrad nimmer de wetten des Vaders of week ook maar een haarbreed af van het pad van volmaakte gehoorzaamheid. Doch hoe geheel anders is dit met den mensch. En toch, niettegenstaande onze dwaasheid en ons in opstand zijn tegen de goddelijke bedoelingen, zegt Christus, dat als wij ons vertrouwen in Hem stellen, de Vader ons zal liefhebben zooals Hij den Zoon liefheeft. O, welk eene wonderlijke liefde! Dat God ons lief kan hebben zooals Hij Zijn eigen

Zoon lief had, schijnt haast te schoon om waar te zijn. Toch is dit een leerstelling van Jezus Christus zelve.

Het is eene moeielijke zaak om een zondaar in deze onveranderlijke liefde te doen gelooven. Wanneer een mensch van God afgeweken is, denkt Hij dat God hem haat, maar wij moeten onderscheid maken tusschen den zondaar en de zonde. God heeft den zondaar lief, maar Hij haat de zonde, omdat deze het leven van den mensch verwoest.

De liefde van God is niet alleen onveranderlijk, maar ook onfeilbaar. We lezen in Jesaja 49:15 en 16: „Kan ook eene vrouw haren zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontferme over den zoon haars schoots? Ofschoon deze vergaten, zoo zal Ik toch u niet vergeten. Zie, ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd, uwe muren zijn steeds vóór Mij.”

Nu, de sterkste menschelijke liefde is die welke de moeder voor haar kind koesterd. Vele dingen kunnen een man zich doen verwijderen van zijn echtgenoot; een vader kan zijn kind den rug toekeeren; broeders en zusters kunnen onverzoenlijke vijanden worden, maar de liefde van een moeder tot haar kind is in staat om alles te vergeten en te vergeven. 't Zij het kind voor goed of slecht bekend staat, of het veroordeeld wordt door de wereld of door de wetten des lands gevonnisd wordt, de moeder kan haar liefde niet uit het hart rukken en zij is steeds hopende, dat het kind nog eenmaal gelukkig mag zijn. Zij denkt aan den gelukkigen tijd, toen zij haar kind aan haar boezem drukte, aan de onschuldige glimlach der kindsheid en aan de verwachtingen der jeugd. Zij kan haar kind haar moederlijke liefde niet onwaardig achten, al is het een verworping der maatschappij geworden. De dood kan de moederlijke liefde niet doen ophouden, zij reikt tot zelfs over het graf. Met vreugde zou een moeder haar leven geven indien haar kind daardoor behouden kan worden, de vreeselijkste pijnen zou zij willen lijden, als het kind maar smart bespaard zou blijven.

Zóó is de moederlijke liefde. Maar ofschoon moederlijke liefde zou kunnen falen, de goddelijke liefde nimmer. De moederlijke liefde is in de verste verte niet te vergelijken met de liefde, welke God den mensch toedraagt, want de eerste bereikt nimmer de hoogte en de diepte van de laatste. Denk aan de liefde van den Vader, die Zijn Eeniggeboren Zoon gegeven heeft als een zoenoffer voor den mensch. O, die liefde gaat alle kennis te boven. Elke vader die kinderen heeft zou weigeren er ook maar één op te offeren en vooral op zulk eene vreeselijke wijze, als Jezus opgeofferd werd. De liefde welke de Vader toonde door Zijn Zoon voor de wereld te geven, is minstgenomen even groot als de liefde van den Zoon, getoond in Zijn lijden en sterven. Hebben wij ooit de hoogte en de diepte van die liefde kunnen bepalen. „Alzóó lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn Eeniggeboren Zoon

gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe." Paulus bad om de hoogte, de diepte, de lengte en de breedte van God's liefde te mogen kennen, want zij ging ook zijn kennis te boven.

Jezus leerde: „Hebt God lief boven alles," omdat de mensch daarin faalde, maar Hij heeft ons lief vóór wij Hem zoeken. En Zijn liefde bereikt al Zijne kinderen. In de gelijkenis van den verloren zoon komt zoo duidelijk uit, welke liefde God voor Zijne kinderen heeft. En wanneer wij de profetiën lezen van de dienstknechten God's omtrent de verspreiding en de herstelling van het huis Israëls, dan moeten wij erkennen, dat Zijne liefde oneindig is.

Het was liefde, die de kennis te boven gaat, die Jezus gewillig maakte door Zijn dood en opstanding het eeuwig leven van den mensch tot stand te brengen. Eveneens was het dezelfde liefde, die den Eeuwigen Vader en Zijnen Zoon Jezus Christus tot deze aarde deed komen op het gebed van een eenvoudigen knaap. Niettegenstaande de vreeselijke dwalingen op geestelijk gebied, veroorzaakt door de overtredingen en de valsche inzettingen der menschen en het kiezen van leeraars naar eigen begeerlijkheden, hadden Zij de wereld zóó lief, dat zij nog eenmaal tot de aarde kwamen om het menschdom door middel van hun dienstknecht te waarschuwen voor de verwoesting, die zeker komen zal, als zij niet ophouden zich af te keeren van het Evangelie. Het is liefde tot den mensch, welke al de werken van God kenmerken en het is de wet der liefde welke ook de hemelen beheerscht. Als eenmaal het menschdom zichzelf zóó ver weet te verheffen, — en dit kan niet anders dan door gehoorzaamheid aan de wetten van Evangelie — dat ook hier de wet der liefde van kracht zal worden, dan zal met diep leedwezen teruggezien worden op den tijd, toen volkeren elkander trachten te verwoesten, en dan zal het onbegrijpelijk zijn, dat het schepsel Gods zich eenmaal heeft kunnen verlagen, om middelen aan te wenden om zijn medemensch te verdrukken. Als „hebt God lief boven alles en uw naasten als uzelfen" de wet der volkeren zal zijn, zal God en Zijnen Zoon woning onder hen hebben.

Rijmpreekjes.

No. 20. Moderne Godsmannen.

Ik heb in den Bijbel gelezen van Mozes, oud Israels profeet, een wetgever Gods en een leider, die machtige wonderen deed. Maar Mozes en zijne bedeeeling zijn eeuwen geleden geweest; o, geef mij een Godsman die heden die wondere macht heeft en geest.

'k Las ook in de Heilige Schriften Jesaja's merkwaardig verslag

hoe deze bevoorrechte Ziener al 't wereldgebeuren voorzag; maar boeit mij het zienersvermogen, de hemelsche gave des mans, hij leefde in het grijze verleden: o, geef mij zoo'n ziener voor thans!

Ook las ik verscheidene malen hoe Daniël wijsheid bezat om droomen en raads'len te ontwarren, waar niemand een uitlegging had. Maar Daniël's tijdperk is over; en lees ik zijn woorden ook graag, 'k heb liever een Dienstknecht des Heeren met hemelsche wijsheid v a n d a a g.

Hoe mocht mij herhaald'lijk bekoren het duidelijk, eenvoudig verslag, dat Christus Apostelen uitzond, begiftigd met hemelgezag. Geleerdheid was goed in die dagen, maar beter Gods Roeping en Geest; o, dat het ook nu nog mocht wezen gelijk het voorheen is geweest!

Hoe dank ik den hemel dat heden het Heillicht terug is gebracht, dat thans een Profet is verreezen, gezegend met hoogere macht; zoodat wij v a n d a a g ons verblijden, sinds Joseph de Ziener verscheen, in hemelsche gaven en krachten, zoo goed nu als ooit in 't verleên!

FRANK I. KOOYMAN.

Ontslagen.

Op 29 Maart werd het aantal der Zendingen in onze Zending weder verminderd door het vertrek van Ouderling Wilford B. Hilton, die met de s.s. „Rotterdam", de trots der Nederlandsche scheepvaart, naar zijne geliefden wederkeerde. Ouderling Hilton arriveerde op 9 Januari 1917, en werkte successievelijk in Groningen, Utrecht, Arnhem, en op het Zendingkantoor. Ouderling Hilton zal herinnerd worden om zijn welsprekendheid en beminnelijk karakter. Wij wenschen hem een genoegelijke reis met behouden aankomst in het land zijner geboorte.

Christus, de groote Leeraar, sloot zich niet op als een monnik, ver verwijderd van de verleiding der groote wereld daar buiten. Hij onderwees geen sombere theologie. Hij leerde het Evangelie van blijheid en opgeruimdheid van geest. Zijn leerstellingen zijn getint met het licht der zon en doortrokken met den geur van de bloemen der dreven. De vogelen der lucht, de dieren des velds en gelukkige stoeiende kinderen, die allen komen er in voor. Ware vroomheid is even verblijdend als eene heldere dag.

DE STER

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

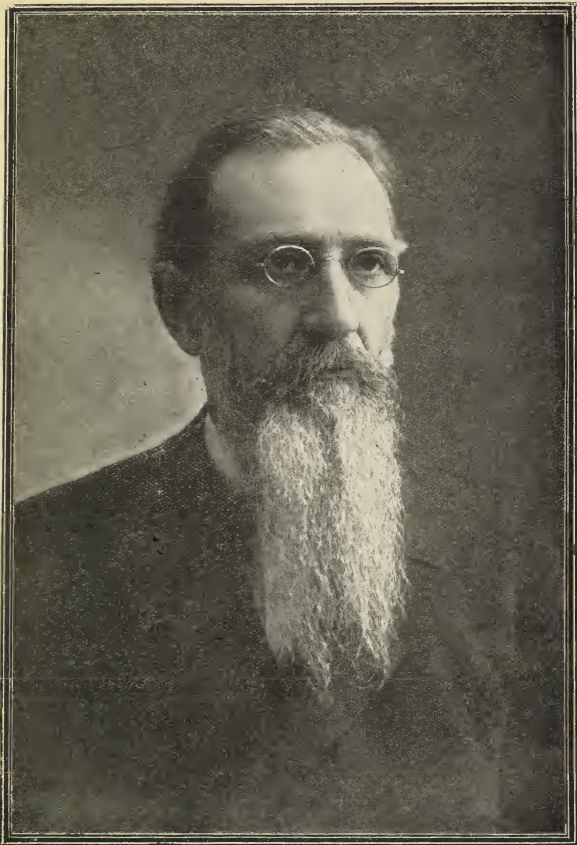
Assistent:
J. J. VAN LANGEVELD.

Herinneringen met betrekking tot President Joseph F. Smith,
door
CHARLES W. NIBLEY, Presideerende Bisschop der Kerk.
(*Vervolg van blz. 124.*)

Hij beminde sport, mannelijke sport. Hij was een geboren atleet, en in zijn jeugd was hij in het hardloopen, springen en worstelen, dingen die tot de vermaken van vroegeren tijd behoorden, tegen een ieder opgewassen. In later jaren heb ik hem kunnen bewegen, het oude en echt Schotsche kolfspel te beoefenen. Hij heeft het zoo ver gebracht, dat hij een zeer goed spel spelen kon, uitmuntend zelf voor een man van zijn jaren. Maar bij zekere gelegenheid, wij waren toen te Santa Monica, toen wij speelden, waren wij omtrent honderd voet van het vlaggetje bij het kuiltje dat wij trachtten te bereiken. Een lichte slag zou den bal dichter in de nabijheid van het vlaggetje gebracht hebben, maar de neiging om op te zien als men den bal wil raken, had de overhand op hem en het gevolg was, dat hij den bal slecht even bovenaan raakte en die maar een paar voet verder rolde. Hij bukte om weder te slaan. Hetgeen door alle kolfspelers het meest gevreesd wordt en het moeilijkste overwonnen kan worden, is de gewoonte om op te zien of het oog niet op den bal gericht te houden als men slaan wil. Hij deed dit de tweede maal, raakte den bal slechts licht aan en deze rolde maar een paar voet verder. De derde maal liep hij naar den bal en gaf dien zulk een slag, dat hij honderd voet voorbij het vlaggetje rolde. Zijn zoon, Wesley, die met ons speelde, riep uit; „Maar papa, waarom deed u dat? Gij wist dat de bal ver weg in de greppel zou rollen.” De President richtte zich op en zeide, min of meer streng: „Wel, ik was er kwaad op!” Ik heb vaak gelachen om deze uitdrukking: „Ik was er kwaad op.”

Het is natuurlijk dat wij zeer goed met elkander overweg konden, anders hadden wij niet al die jaren vrienden kunnen zijn. Soms kon ik echter niet geheel instemmen met betrekking tot sommige onderwerpen die wij bespraken. Ik kan mij nog een avond aan boord van een schip herinneren, toen wij, in 1906, van Europa terugkeerden. De maan scheen dien avond helder en wij leunden over de reeling, genietende van de effen zee en den heerlijken zomer avond. Het Smoot-onderzoek, dat kort geleden had plaats gehad en in het geheele land zooveel strijd had veroorzaakt, lag nog versch in ons geheugen en

DE PROFEET JOSEPH F. SMITH,

President der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen,
vanaf 10 Nov. 1901 tot 19 Nov. 1918, op welke laatste datum hij overleed.

wij spraken daar over. Ik beweerde, dat het niet verstandig zou zijn, als Reed Smoot voor den Senaat zou herkozen worden. Ik was oprecht in mijn bedenking en had al mijn bewijzen en argumentenkracht aangevoerd en redeneerkracht aangewend. Ik dacht zeer goed met het onderwerp bekend te zijn, en had het duidelijk en zoo goed als ik doen kon aan hem voorgesteld. Het zou hier te veel plaatsruimte nemen om die argumenten te bespreken, maar het scheen mij toe, dat ik de beste argumenten had. Ik kon zien dat hij onder het luisteren ongeduldig begon te worden, en toch liet hij mij uitspreken, maar hij antwoordde op een toon en op een manier die ik nimmer zal vergeten. Terwijl hij zijn vuist met eenige kracht op de reeling tusschen ons sloeg, zeide hij met kracht en beslistheid:

„Als de Geest des Heeren ooit iets aan mij helder en duidelijk en met zekerheid heeft geopenbaard, dan is het dit, dat Reed Smoot in den Senaat der Ver. Staten moet blijven. Hij kan daar meer goed doen dan ergens anders.”

Het is natuurlijk dat ik hem niet verder tegensprak, maar van dat uur zijn beschouwing der zaak aannam en die ook tot de mijne maakte. Twaalf jaren zijn sedert dien tijd verstreken, en als ik nu daaraan denk, dan kan ik niet anders doen dan te denken hoe wonderlijk en uitnemend de inspiratie van den Almachtige gestaafd is, terwijl mijn argumenten, bewijzen en beweringen geheel ongegrond zijn gebleken.

Gedurende de laatste zes of acht jaren hebben honderden voorname personen die door Salt Lake City reisden, Democraten zoowel als Republikeinen, en zelfs behoorde Minister McAdoo tot die personen, aan President Smith verklaard, dat Utah in den persoon van Senator Reed Smoot een bekwaam en groot man in den Senaat der Ver. Staten had. Het oordeel van President Smith, of beter gezegd zijn inspiratie in deze zaak, is tot op het laatste punt gestaafd geworden.

Wie was met hem te vergelijken als een prediker der gerechtigheid? Hij was de voornaamste ooit door mij gehoord — overtuigend, krachtig, duidelijk en indrukwekkend. Het was wonderlijk te hooren hoe de woorden van levend licht en vuur over zijn lippen vloeiden. Hij was een geboren prediker en toch gaf hij zich niet als zoodanig uit. Hij had nimmer een hoogen dunk van zijn eigen talenten. Hij was zelfs eenvoudig, ongekunsteld en in het geheel niet gemaakt; en toch was er in al zijn handelingen een waardigheid, waardoor men gedwongen werd te zeggen: „Hij is een man boven velen verheven.” Ik vraag: wie onder onze voorname mannen kan met hem vergeleken worden als prediker, leider, echtgenoot, vader, burger en mensch?

Hij beminde goede verhalen en scherts. Hij kon hartelijk lachen als daartoe reden was. Hij kon geen onzedelijke verhalen dulden, maar steeds was hij tot onschuldige scherts geneigd, en kon voor-

vallen uit zijn vroeger leven zoodanig verhalen en personen in zijn omgeving op een manier onderhouden als maar weinigen konden doen.

Van alle personen waarmede ik bekend ben geweest was hij het stelselmatigste. Iederen brief die hij ontving, werd door hem voorzien van datum en andere noodige inlichtingen en zorgvuldig weggeborgen. Wanorde kon hij niet gedoogen. Alles met betrekking tot zijn werk was ordelijk. Hij kon zijn valies of koffer zoodanig inpakken en ieder kleedingstuk zoo netjes en effen leggen, dat er meer en alles beter ingepakt was, dan wanneer een ander het gedaan had. Ook zijn kleederen waren altijd zindelijk. Vele bejaarde menschen hebben vaak hun kleederen min of meer bemorst, wegens het laten vallen van voedsel. Dit was met hem echter niet het geval. Tot zijn laatsten levensdag waren zijn kleederen zoo zindelijk en goed verzorgd, alsof hij een jeugdig persoon van dertig jaren was.

President Smith was altijd ijverig en dacht er nooit aan zich met betrekking tot werkzaamheden in acht nemen. Als hij gezond was, kon men hem bijna iveren avond in zijn klein kantoor in het „Beehive” huis vinden, bezig met 't schrijven van brieven of het verrichten van andere werkzaamheden. Mogelijk had een goede oude ziel hem een persoonlijken brief geschreven, en dan werkte hij tot zeer laat om dien persoonlijk te beantwoorden. Hij heeft zich inderdaad overwerkt en ongetwijfeld zijn sterk gestel benadeeld.

Hij was onachtzaam met betrekking tot het eten, onachtzaam met betrekking tot hetgeen hij at en wanneer hij at. Zijn levenswijs was buitengewoon eenvoudig. Zeer zelden ging hij voor middernacht naar bed en het gevolg was dat hij niet genoeg sliep en onvoldoende rust genoot.

Hij beminde muziek en zong gaarne de liederen van Zion.

Zijn liefde voor kleine kinderen was onbegrensd. Gedurende de reis die wij verleden jaar door de zuidelijke nederzettingen naar St. George en terug ondernamen, was het verheven te zien, wanneer vele kleine kinderen hem verwelkomden, hoe hij die kinderen beminde. Het was mijn plicht voor het vertrek van het gezelschap te zorgen, om, tijdig in een volgende nederzetting te zijn, waar het volk op ons stond te wachten; maar het was een zeer moeilijke taak hem van de kinderen weg te rukken. Hij wilde ieder kind een hand geven en met ieder kind praten.

Zoo nu en dan kwam iemand tot hem en zeide: „President Smith ik geloof dat ik familie van u ben.”

Ik wist dan dat er weder tien minuten oponthoud was, want zijn liefdevol hart, dat zoowel liefde gevoelde voor ieder familielid als voor de kleine kinderen, kon niet spoedig gescheiden worden van iemand die beweerde een familielid te zijn.

Ik bezocht zijn woning toen een zijner kinderen ernstig ziek was. Ik zag hem des avonds vermoeid thuis komen, en toch liep hij toen gedurende uren in de kamer heen en weer met het kind in zijn armen, het streelende en liefkoozende en het op verschillende manieren aanmoedigende met zulk een teederheid en zulk een hart vol liefde en medelijden, als niet één moeder in een duizendtal zou toonen.

(Wordt vervolgd.)

VAN UTRECHT NAAR SALT LAKE CITY.

Van dag tot dag bijgehouden door B. Tiemersma.

(Vervolg en slot van blz. 128.)

Na tallooze „ice-cream-conecalls” elk hunner op zijne beurt „the last,” — lang, niet elke „call” evenwel door ons beantwoord — bereiken we eindelijk, laat in den avond, Chicago. We hebben hier niet alleen van trein, maar ook van station te verwisselen. Ons reisbiljet geeft ons recht op een aangewezen vervoermiddel door de stad heen van het eene station naar het andere, maar aangezien wij, minstens één dag, in Chicago blijven, worden we, in plaats van naar het station, naar een hotel gebracht naar onze keuze. Ik geef den koetsier last ons naar een hotel te brengen vlak in de buurt van het station dat we morgen te gebruiken hebben. Weer zijn we gezegend, want we krijgen een verblijfplaats op twee minuten afstand van de „Chicago Western”, vanwaar onze trein, in aansluiting met de „Union Pacific,” morgenavond om 7 uur vertrekt, om na twee nachten en twee dagen, in Salt Lake City te zijn. 't Is al laat en, na nog even naar 't station te zijn geloopt, om alles zeker te maken, verfrisschen we ons met een bad en gaan ter ruste, dankbaar gestemd dat onze spoorreis evenals onze boottocht tot dusver zoo voorspoedig is verlopen.

Drie-en-twintigste dag, Woensdag 19 Juni. — Ik schijn met mijne aantekeningen een dag in de war te zijn gekomen. Althans op Woensdag zijn wij van Chicago vertrokken, en niet op Donderdag. Het grootste gedeelte van den dag besteden wij met „shopping.” We hebben een en andere zaken noodig die we graag direct hebben als we te Salt Lake City aankomen, en wij kunnen ze hier allicht beter koopen dan verder in 't westen. Bij de inkoop van mijne vrouw speel ik zoowat heel den dag voor tolk. Natuurlijk spelen zich nog tal van koddige tooneeltjes van elkander niet verstaan en begrijpen af, maar toch komen we er heel goed door. „Geld” en „money” zijn twee woorden van gelijkkluidende beteekenis, en dat is, bij „shopping” wel een der voornaamste factoren. Bepakt en beladen, inderdaad „loaded up,” komen we eindelijk, om omstreeks vier uur in den namiddag,

weer thuis. We hebben gemiddagmaald in een der tallooze restaurants, en allemaal naast elkaar, als kippen op een stok, op hooge stoelen voor den toonbank gezeten, en onze hongerige magen gevuld. Om zeven uur dertig, in den avond, vertrekt de trein. 't Is nog licht, en wij kiezen ons zitplaatsje in den observatiewagen, aan 't eind van de trein. Dat is zeker een mooi iets in de Amerikaansche treinen. Alle gemakken die in zoo'n beperkte ruimte bijeen kunnen worden gebracht, zijn daar aanwezig. Behoudens de Pullman' slaapwagens, hebben we te beschikken over den reeds genoemden observatiewagen, eetsalon, enz. enz. Al spoedig valt de avond, en om omstreeks elf uur gaan we ter ruste. 't Is eerst wel een beetje vreemd in zoo'n schommelend treinbed, maar de moeheid en slaap overmamt al spoedig het ongewone, en alsof we in de Doornboomstraat te Utrecht ons te rusten hadden gelegd, zóó slapen wij.

Vier-en-twintigste dag, Donderdag 20 Juni. — Bij 't ontwaken rollen we natuurlijk, even als we, op de boot, bij elk ontwaken, varende waren. De omgeving toont een woeste, dorre vlakte. Onafzienbare prairiën stoomen we door. Een onherbergzaam oord schijnt het hier te zijn. Zoodanig zal het land geweest zijn waar de „Mormoonsche" pioniers zijn doorgetrokken op hun reis naar het verre westen waarnaar wij thans op reis zijn. Elke wenteling der wielen brengt ons thans nader tot ons doel. We ontbijten in de restauratiewagen, bediend door negers. Het opgediende voedsel is versch en goed.

Bijzonders valt er heel den dag niet voor. De trein rijdt geregeld door, slechts hier en daar onderbroken op de voornaamste stopplaatsen. De „icecream-cone-boys" vergezellen natuurlijk, als trouwe satellieten, steeds en ononderbroken den trein. Het spreekt van zelf dat, bij elk station, het weer anderen zijn, maar zij lijken zóó sprekend op elkaar, en hun roep is steeds zóó zeer gelijk, dat men zweren zou, telkens met dezelfde knapen te doen te hebben. Wat hebben we een moeite om ons een beetje stofvrij te houden. De ramen dicht, dan smooit men bijna van de warmte, en de ramen open dan zitten we in minder dan geen tijd onder het stof. Ik ben een zeer ongedurig mensch. Ik benijd mijn vrouw die maar steeds geduldig in haar hoekje blijft zitten. Dat kan ik niet. Ik drentel zoowat steeds heen en weer door den trein. We ontmoeten nog een paar oude kennissen van de boot die door hebben te reizen naar San Francisco, om daar opnieuw de boot te nemen door den Pacific Oceaan naar Indië. Een paar alleenreizende dames, moeder en dochter. Zij zijn blij ons te ontmoeten, en wederkeerig zijn we elkaar af en toe van dienst. Daar 't Engelsch voor hen lastig is, nemen we onze maaltijden meestal gezamentlijk, en help ik haar wat overweg met de spijzen. Met wat praten, lezen en omdrentelen dood ik den tijd. Tegen den avond passeeren we Omaha en Council Bluffs, — de laatste

plaats mij bij name bekend uit de geschiedenis der Kerk. — Van af Omaha vinden we aan de station telkens aangegeven hoe ver we nog van Ogden verwijderd zijn. De naam Ogden te lezen fleurt ons op. We naderen nu toch. Ofschoon het nog tal van mijlen zijn, hoeveel precies weet ik niet meer, gevoelen wij ons toch blijde dat we nu bijna aan 't eind van onze lange, lange reis komen. De laatste nacht nu ongetwijfeld. Wel te rusten in het schommelende bed van den Pullmann!

Vijf-en-Twintigste en laatste dag, Vrijdag 21 Juni. — De eerste stopplaats die we krijgen doet ons zien dat we van nacht een tamelijk eind zijn opgeschoten, ofschoon de vaart van den trein thans beduidend verminderd is. Geen wonder, we gaan de bergen in. De „Rocky Mountains"! Zoo vaak bezongen, zoo veel besproken, thans zelven aanschouwd. Ik weet dat het dwaasheid is en dat we er nog veel te ver van verwijderd zijn, maar toch kijk ik de ramen uit of we „s Heeren Huis" niet kunnen zien „op den top der bergen." Nog een weinig geduld. De zon is weer, als altijd, in schitterpracht verzezen. Steeds gaan we hooger. Behalve dat aan de stations waar we stoppen, aangegeven staat hoeveel mijlen we nog van Ogden verwijderd zijn, is ook aangegeven hoe hoog we zijn. Op één zekere plaats zijn we meer dan 7000 voeten boven den zeespiegel. Dat we hoog zijn, voel ik aan mijn bloedsomloop. Herhaaldelijk hebben wij, mijn jongste zootje en ik, last van neusbloedingen. Mettertijd zal dat evenwel wel overgaan. De voormiddag verstrijkt langzaam. Dat komt natuurlijk door de emoties der verwachting. Om 3.30 moeten we, van middag, in Ogden zijn, en een uur later in Salt Lake City. Het mijlental wordt van station tot station kleiner, en eindelijk hebben we het laatste station vóór Ogden. Nu is het nog slechts een dertigtal mijlen. We zijn natuurlijk reeds geruimen tijd in Utah. Hier en daar zien we den naam Utah, geschilderd op de reclames ter zijde van den spoorweg. Af en toe passeeren we een kerkje. Zouden dat „Mormoonsche" kerkjes zijn? Ongetwijfeld wel, want op het platteland is onze godsdienst verreweg de overheerschende. Eindelijk bereiken we Ogden. We hebben ongeveer 20 minuten oponthoud, want de trein wordt hier in tweeën gesplitst. Een gedeelte namelijk gaat naar San Francisco, en het andere naar Los Angeles. Dat gedeelte wat naar de laatste plaats gaat, neemt ons verder mee naar Salt Lake. We nemen afscheid van onze tochtgenooten die naar San Francisco moeten. We stappen even uit op het perron. Ja waarlijk, we zijn in Ogden. Niet alleen verteld ons de naam op het station zulks, maar we vragen, in gebroken Engelsch natuurlijk, aan een spoorwegbeambte, een kleine inlichting in verband met het gedeelte van den trein dat ons verder zal brengen, en wonder boven wonder, we worden in het Hollandsch beantwoord! En, grooter wonder nog, mijn naam wordt uitge

sproken, en mij gevraagd of wij niet de Tiemersma-familie zijn! Of ik ook een beroemdheid ben! Hier heel in het verre westen van Noord-Amerika noemt men mijn, door Amerikanen bijna onuitsprekelijken (of onuitsprekbare, wat moet het zijn, criticus?) naam.

Het geval blijkt, bij nader onderzoek, evenwel eenvoudig genoeg. De spoorwegbeambte is familie van mijn familie. Hij helpt ons natuurlijk met de meeste bereidwilligheid terecht. Wij konden trouwens in den wagen blijven zitten. Twintig minuten oponthoud, welke twintig tot bijna zestig aangroeien, en met een uur vertraging naderen wij Salt Lake City. Natuurlijk kijken we nu in allen ernst uit naar den tempel, maar nog vermogen we hem niet te zien. De spoorweg neemt een bocht en, in de verte zien wij een grootsch gebouw. De tempel evenwel is het niet, maar het trotsche „capital-building,” door mij eveneens direct herkend van tal van foto's die ik onder de oogen heb gehad. De trein vermindert vaart, en stopt eindelijk met knarsend remgeluid. We zijn in Salt Lake City. We zoeken onze verspreide bagage bij elkaar, of beter gezegd eindelijk, dat hadden we al lang gedaan en er bijna den uitgang, tot groote ontevredenheid van mijnheer den neger, mede versperd. Bereidwillig evenwel helpt hij ons bij 't uitstappen, en onze voet drukt den cementbodem van het perron van „Union depot.” In de verte vóór de afsluiting, zien we onze familie, vrienden, kennissen enz. De ontvangst? Stop even, ik schreef mijn reisbeschrijving van Utrecht tot Salt Lake City, en nu we op het perron zijn, mijn lezers, dient ge tevreden te zijn. Oef, wat een tocht!!!

Overleden.

Te Zwolle overleed op 23 Maart l.l., het jongste kind der familie Mooij. De kleine Johan was geboren op 14 Januari 1918 en op 27 April van dat jaar door Ouderling Rulon J. Sperry ingezegend.

Te Rotterdam overleed op 25 Maart l.l. Zusje Geertruida Bons. Zij werd geboren 25 April 1908, op 27 Mei 1916 door Ouderling John A. Butterworth gedoopt en den daaropvolgenden dag door Ouderling Cornelis de Jong bevestigd.

INHOUD.

De Heiligen der Laatste	Herinneringen met be-
Dagen . . . . . Blz. 129	trekking tot President
Liefde, die de kennis te	Joseph F. Smith . . . „ 137
boven gaat . . . . . „ 131	Van Utrecht naar Salt
Rijmpreekjes . . . . . „ 135	Lake City . . . . . „ 141
Ontslagen . . . . . „ 136	Overleden . . . . . „ 144
Conferentie-aankondiging „ 136	